

forundrer mig saameget mere, som det gaaer mod den Retning, hvori Stemningen ellers bevæger sig her i Thinget, nemlig at værne om Menigmands Ret i enhver Henseende. Jeg har allerede ved Sagens 1ste Behandling udtalt, at jeg troede, at man var gaaet de fuldtbærfarne Folk, de nuværende Underofficerer af 2den Klasse, noget for nær, og jeg kan ikke komme til andet Resultat, end at de efter Lovforslaget ville blive stillede en Deel lavere end hidtil. Udvalget har ikke i den Henseende fremsat noget Endringsforslag, men jeg vil troste mig med, at disse Folk forhaabentlig noget raskere end hidtil ville avancere til Underofficerer og ved saaledes at komme i en høiere Stilling finde Erstatning for den mindre Løn, de faae i den lavere Stilling. Noget værre vil det efter min Mening stille sig for Haandværkerne og Arbeidsmændene, som jo ere Folk, der maa ske mere end hvilkefomhelst Andre ifølge deres ringe Stilling kunne trænge til en Forbedring af deres Vilkaar. Udvalget har imidlertid udtalt, at der ikke er fremkommet Noget, som kunde begrunde en Lønningsforhøielse for disse Folk. Jeg troer dog, at man dertil kunde svare, at der er fremkommet en Omstændighed, som vi Alle maae kende, den nemlig, at Prisen paa alle Livets Fornødenheder er stegen betydeligt i de 12 Aar, der ere forløbne, siden det nuværende Reglement blev vedtaget. Vel have disse Folk faaet nogen Erstatning derfor i de Kostportioner, de have faaet, men Erstatningen for Kosten er dog kun en ringe Deel af den hele Lønning, og denne Forhøielse kan derfor ikke være noget tilstrækkeligt Æquivalent for de større Udgifter, Livet nu fører med sig. Fremdeles er der i Motiverne til Lovudkastet ligesom ogsaa i selve Betænkningen fra den Commission, det har været nedsat om Marinens Lønningsforhold, — Udvalget har rimeligvis haft Veilighed til at see denne Betænkning — udtalt, at det, Commissionen især gaaer ud paa for Haandværkernes Bedkommende, er at foreslaae en anden Ordning af Classerne, saa at der kommer endeel flere ind

i den ældste Klasse, idet den nuværende Ordning føles som høist utilfredsstillende, og det er i en saadan Forandring, at man har søgt en Lønningsforbedring for Folkene. Nu har Udvalget foreslaaet at forlade Ministerens Forslag i saa Henseende og derimod at stille en rund Sum til hans Disposition for dermed at lønne Haandværkerne og Arbeidsmændene. Dette er vistnok et ganske rigtigt Princip, og jeg skulde slet ikke have Noget at indvende mod Udvalgets Forslag, naar blot den foreslaaede Sum var tilstrækkelig; men dette troer jeg ikke, at den er. Udvalget er kommet til denne Sum ved at tage hele den Sum, hvortil Lønningerne til de nuværende faste Arbejdere aarligt beløbe sig, dividere den med Antallet af Folkene, derfra trække Brøddportionerne, tillægge den høiere Erstatning for Huns og multiplicere med Antallet af de Folk, der nu skulle holdes. Dette kunde være meget rigtigt, men i selve Ministeriets Opgjøvelse af de nuværende Udgifter til dette Mandstab er der ikke taget Hensyn til de Begunstigelser, som de nuværende faste Arbejdere have gennem fri Skolegang for deres Børn, der jo dog altid er visse Penge værd, og derigjennem, at Kosten er ansat til 86 Rd., medens de nu i Virkeligheden faae 100 Rd. paa saa Skillingen nær. Derved, at disse Begunstigelser bortfalde, indtræder der altsaa en betydelig Forandring i disse Folks Stilling. Nu kunde man vel sige, at Kostportionernes Pris er udenfor det Normale og maaskee vil gaae ned, men jeg tilstaaer, at jeg ikke har megen Tro dertil. Vi have jo Alle Erfaring for, at Priserne paa alle Livsfornødenhederne, paa ganske enkelte Undtagelser nær, stadigt gaae opad, og at det er yderst sjældent, at de gaae nedad. De nuværende høie Priser ere derhos ikke foranledigede ved Misværet eller anden sliq Aarsag, men snarere begrundede i Landets tiltagende Velstand, i de bedre Communicationsmidler o. s. v. Udvalget har nu været saa bestedent kun at ansætte Brøddportionen til 15 Rd., skjøndt den ganske vist gaaer høiere, men selv om den anslaaes til 28 Rd., hvad den efter de nuværende Brød-